

*****

1

ЛИПЕНЬ:

* * * * *

ОЦІНЮВАННЯ СИТУАЦІЇ

ТВЕРЕЗИХ МІСЯЦІВ: 18

ВІДКЛАДЕНО ДОХОДУ: 20%

УПЕВНЕНІСТЬ, ЩО Я ДОВЕДУ ПРОЄКТ ДО КІНЦЯ: 100%

(АЛЕ Я ЩЕ НЕ ЧЯВЛЯЮ, НА ЩО ПІДПИСАЛАСЯ)

*****

Я завжди любила чистоту й порядок. Коли була малою, батькам ніколи не доводилося змушувати мене прибирати в кімнаті. Кожна річ мала своє місце, усе було акуратно складене. Одяг у шафі висів посортований: майки, футболки, кофти з довгим рукавом, потім штани, спідниці й сукні. Навіть книжки на полицях були розставлені за розміром і кольором корінця.

У початковій школі так само прибрано було в шухляді парти. Праворуч лежав стос папок, організований за кольорами веселки: вгорі червона, внизу рожева, а між ними — помаранчева, жовта, зелена, синя й фіолетова. Ліворуч лежав підручник з математики, на ньому — словник, а зверху — пенал. У пластиковому пеналі я примудрялася в одному куточку зберігати гумки, в іншому — коректор, а ще акуратно складати

ручки й олівці. Мені навіть вдавалося тримати всі 24 кольорові олівці в наборі у правильному порядку. Коли вчителі давали нам час на прибирання в партах, я сиділа й дивилася, як страждають друзі. На підлогу вивалювалися зібгані записки, використані пакети з-під бутербродів і загублені бібліотечні книжки. З усіх боків долинали приречені зітхання: повитягавши геть усе з парт, діти раптом усвідомлювали, що тепер доведеться це поскладати. У такі моменти я таємно сподівалася, що вони попросять мене допомогти — упевнена, було видно, як мені кортіло.

Такого стандарту охайності свого простору я дотримувалася й надалі. Шафки, якими я користувалася, машини, якими їздила, квартири, в яких жила, коробки, які пакувала і зберігала, та навіть сумки й гаманці, які носила з собою щодня. Якби ви будь-коли глянули на будь-які мої речі, все було б організовано. Та одного дня щось пішло не так.

*****

Я почала губити речі навесні 2014 року. Першою зникла зелена майка. Це була моя єдина зелена майка, яка завжди лежала з правого боку середньої шухляди комода. Якось уранці я висунула шухляду, а майки там не було. Я перерила всі інші майки й футболки, що лежали в тій шухляді, потім перевірила верхню й нижню. Зеленої

майки ніде не було. Я не знайшла її ні в шафі, ні в кошику для білизни, не було її ні в пралці, ні в сушарці. Вона просто зникла назавжди, ставши жертвою того самого чудовиська, яке пожирало шкарпетки.

Відтоді я вічно не могла знайти те, що шукала. Запасний тюбик зубної пасти, який я точно клала в кошик з іншими засобами під раковиною. Наступним загубився рожевий купальник, який мені навіть не подобався, та я його не викидала, бо знала, що чорному скоро настане кінець. Тоді консервний ніж. У мене була лише одна шухляда для столового приладдя, в якій лежав лише один консервний ніж. Куди він подівся?

Шукаючи потрібні речі, я постійно натикалася на щось непотрібне. П'ять чорних майок, які вже завеликі, бо я скинула 14 кілограмів. Нескінченні запаси лосьйонів і гелів для душу, які я постійно докуповувала, хоча попередні ще не закінчилися. Літній і зимовий одяг, який я рідко вдягала в Порт-Муді Британської Колумбії — місті з чи не найм'якшим кліматом у Канаді. Чимало з цих речей я купила за рахунок кредитного ліміту, коли накопичувала борги, а зрештою так ними і не користувалася. На деяких навіть цінники лишилися.

У боргів і безладу є дещо спільне: коли дозволяєш їм накопичуватися, стає все важче й важче з них вигребти. Я місяцями закривала очі на борги, лише побіжно зазираючи в конверти з виписками, щоби

побачити суму мінімального платежу. Цей фокус не міг рятувати вічно, тож якось я таки побачила загальний баланс і зрозуміла, що ще 100 доларів — і я вичерпаю кредитний ліміт. Проста математика. Я загнала себе в таку яму, що не лишалось нічого, крім спробувати з неї видертися.

Із захаращеністю все було не аж так погано. Коли я входила у квартиру, на позір усюди був порядок, як завжди. Рушники складені, одяг висить як годиться, взуття розкладено по парах. Навіть книжки все ще були впорядковані, тільки тепер за жанром — художня література, мемуари, ділова література й особисті фінанси, а в межах жанру — за розміром (іноді й за кольором). Проблема, знову ж таки, полягала в тому, що майже всім цим я не користувалася. І згадувала про це щоразу, коли проходила повз.

Уперше я про це замислилася в 2013, коли мені довелося переїжджати п'ять разів. Щоразу я витягала з шафи коробки, перла їх до вантажівки, їхала до нового житла, заносила в оселю і ставила в нову шафу, навіть не перевіряючи, що в тих коробках. І так п'ять разів — на жаль, не з власної волі. Одного разу — бо почувалася в небезпеці після того, як хтось намагався вдертися у єдину в моєму житті квартиру на першому поверсі, де я саме відновлювалася після аварії. Іншого разу — бо давній друг, з яким я з'їхалася п'ять днів тому, вирішив переїхати в інше місто. То був важкий рік.

Після останнього переїзду у вересні 2013 я осіла в квартирі у Порт-Муді. Доти я бувала там лише двічі, та швидко полюбила це місто. Воно досить далеко від Ванкувера, тому здається, що ти в невеличкому містечку. А ще місто омивається затокою, тож океан завжди неподалік. Мій стіл стояв просто перед панорамними вікнами, що виходили на дерева й гори. Друзі часто жартували, що я наче жила у фільмі «Сутінки», але це був не зовсім жарт — фільм справді знімали у Британській Колумбії, а кілька сцен — саме у Порт-Муді.

Для штатної редакторки, яка віддалено працювала у фінансовому стартапі, ця квартира з краєвидами здавалася втіленням мрії — як і все моє життя, певною мірою. Однак, працюючи вдома, рано чи пізно починаєш помічати речі, які тебе оточують. І хоч як акуратно вони були організовані, їх усе одно виявилось забагато, та й більшість тільки припадала пилом.

*****

Якби ж історія про моє рішення позбутися мотлоху була цікавішою, серйознішою чи драматичнішою. Але ні, правда в тому, що перед цим рішенням я тільки й думала: «Треба позбутися зайвих речей». Точнісінько так само я колись думала: «Треба перестати користуватися кредитками», — чи: «Треба зав'язати із фаст-фудом», —

чи: «Не треба стільки пити». І вічне виправдання: «колись» я це зроблю.

І зрештою це «колись» таки наставало. Якось у 2011 я вичерпала кредитний ліміт. Того ж дня зрозуміла, що ще кілограм-два — і мені доведеться купувати одяг у магазині великих розмірів. Якось 2012 року я не хотіла прокидатися після чергового алкогольного провалу. У всіх цих випадках я, певно, могла вигадати спосіб жити далі як раніше. Я могла б зателефонувати в кредитну компанію і попросити підвищити ліміт, могла б і далі переїдати та напиватися, нехтуючи згубним впливом на тіло й настрій. Та одного дня я зрозуміла, що вже годі. Настав час перестати задурювати себе виправданнями, аби лиш не відмовлятися від шкідливих звичок. Мені набридло.

Так само набридло мені й у липні 2014 — набридло перебирати купу непотрібних речей у пошуках справді потрібної.

І зрештою саме консервний ніж став останньою краплею, яка надихнула мене на рішення позбутися мотлоху. Я хотіла додати в салат чорної квасолі, але для цього був потрібен консервний ніж. Проблема полягала в тому, що я не могла його знайти. Я перерила кожнісіньку шухляду й шафку в кухні. Я обшукала раковину і посудомийку. Навіть зазирнула в посортоване сміття, бо раптом я випадково його впустила, викидаючи попередню консервну банку. Але ножа ніде не було.